

Ørd, som om de indeholdt en ubillig Bestyldning (Suel: Sa!), har jo selv for faa Minuter siden her talt om, hvad der var hans personlige Indtryk af de affagte Standretsdomme, og har ikke taget i Betænkning at udtale, at disse Standretsdomme vare efter hans Mening sælbde med en utilbørlig Strengthed og havde krævet Offre, som det ikke havde været nødvendigt at kræve. Vi for vort Bedkommende anse det for umuligt for os her hjemme nu, 1½ Aar efter, at kunne hømme om, hvad der kan have været rigtigt og nødvendigt at gjøre i et Dieblit, hvor Dens No og Sikkerhed og Borgernes Eiendom og Liv svævede i den allerstørste Fare, og vi kunne ikke indse, at der skulde være noget Fornuftigt i, at der proklameres Standret, og at man saa samtidig forlanger Sagttagelse af alle de almindelige kriminalistiske Former for at sælbe Domme, som kunne have været høist nødvendige netop for at spare yderligere Blodsudgydelse. Vi kunne ikke se, at det er virkelig Lighed og Retfærdighed, der kræves, naar man fordrer ganske det samme Maal for dem, der ophidede af deres Lidensflaber hengive sig til de vildeste Forbrydelser, og for dem, der skulle værne om deres Arne, om eget og om Hustruens og Børns Liv. Vi sige, at Forholdet er høist forskjelligt, og hvad der maa straffes strengt paa det ene Sted, kan ikke ganske straffes paa samme Maade paa det andet. Den Neger, der i hine Oprørsbøge tog et Liv, bør og skal straffes anderledes end den Hvide, der for at værge sig og Sine har taget Livet af den, der vilde angribe ham. Men vi ønske overhovedet ikke at komme tilbage til en Undersøgelse af disse Ting, thi vi tro, at en saadan ikke alene ikke vil gjøre Gavn, men at den endog kan gjøre ubodelig, uoprettelig Skade. Dersom der er nogen Rante, hvori vi have været villige til at mødes med det ærede Flertal, er det den, at en Amnesti skulde udslutte alt Spor af, hvad der dengang er foregaaet, en Amnesti, der ganske vist skulde danne Udgangspunktet for en virkelig Lighed, Billighed og Retfærdighed i Behandlingen af de forskjellige Racer, af den farvede og den hvide Befolkning efter lige Ret, men ikke være bygget paa en Gjenoptagelse af Undersøgelse af Forhold, der nu for lang Tid skulde være udslettede. Dette er egentlig Hovedforskjellen imellem Flertallet og os med Hensyn til, hvad der angaar Fortiden. Der er ligeledes Forskjelligheder ved Bedømmelsen af Nutidens og Fremtidens Krav, men det kan gjerne være, at disse Forskjelligheder ikke ere saa store, som de kunne synes, og at de for en ikke ringe Del have deres Rod netop i den Dissens, der er imellem os om Fortiden. Vi anse det saaledes, for at jeg skal nævne Et, for en lidet nyttig Fordring, at man skulde lægge Dens Bestyttelse mod Bøld og Usikkerhed over til Borgervæbninger og deslige, og det forekommer os at være en ringe Betryggelse, som

derved vilde blive given, ringe i Forhold til de Ønster, man næver om at kalde rolige og velhavende Besiddere tilbage til Øen og derved overhovedet forbedre dens Agerdyrkning og rejse dens Kredit. Jo mere man med Flertallet opfatter Sagen saaledes, som om der nødvendig maa være Krig, og Krig paa Kniven, mellem den hvide og den farvede Befolkning, desto mindre synes der os at være Grund til at drage den ene af disse Sider, nemlig den hvide Befolkning, ind deri paa en saadan Maade, at man væbner dem forud og derved saa at sige giver den Midler til at begaa eventuelle nye Udsteielser; thi det er en stor Bidsærelse, desom man tror, at den Organisation eller den militære Disciplin, man kunde skaffe tilveie i en Borgervæbning, vilde yde nogen Garanti imod de Fortvivlelsens Handlinger, der, naar Mord og Brand flamme over hele Øen, vilde kunne komme fra den hvide Befolkning, der forud var væbnet. Det er høist usandsynligt, at man derved vilde kunne gaane; jeg tror nærest, at man kunde skade derved. Paa samme Maade forholder det sig med vor Opfattelse af, hvad der kan være at gjøre for Dens Fremtid. Vi mødes med Flertallet i Ønftet om, at der maa blive anstillet omhyggelige Undersøgelser, og at der maa blive draget Omfarg for, at man kan komme paa det Rene med, hvad Dens fremtidige Behov er. Vi have ikke et fuldt saa pessimistisk Blik paa St. Croix's Lidsand som de Herrer, for hvem den ærede Ørdsfører talte. Vi tro ikke, at Øen i den Grad er ødelagt, at ikke en ny og lys Fremtid skulde kunne blomstre op for den. Beregninger og Raskuler kan man jo altid opstille, og jeg skal ikke benegte, at der kan være en vis formel Ret for den Raskule, at alt sukkerdyrkende Land paa St. Croix ikke er mere end 2 Millioner Kroner værd, men man kunde vel opstille en anden Beregning, som var lige saa plausibel, naar man vilde tage sine lyse Biller saa og se Alt i et Rosenstjær. Flertallet har et Sted i sin Betænkning talt om, at selv den bedst dyrkede Jord paa St. Croix kunde ikke give mere end 100 Kr. Netto pr. Acre (Ørdsføreren: I meget gode Aar!), ja, i meget gode Aar. (Ørdsføreren: Medens de fleste drives med Tab.) Ja, det er jo affurat det, jeg siger, der er slet ingen Modsigelse. Jeg maa bede det ærede Medlem om at lade mig tale usofstyret; han har havt fuldkommen No fra min Side, uagtet der var saare Meget, hvori jeg var uenig med ham. — Saadanne Raskuler kunne have en vis Rigtighed, men det turde være, at selv om de ere rigtige, vilde 100 Kr. Netto pr. Acre i meget gode Aar være ikke saa ringe. Kunde man faae saa Meget ud af de gode Jorder paa St. Croix i gode Aar, vilde Værdien af den sukkerdyrkende Jord paa Øen ganske vist være betydelig mere end 2 Millioner Kroner. Jeg skal ikke gjøre Raskulen desover, men det vilde være